

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА І
АРХІТЕКТУРИ
КАФЕДРА ЖИВОПИСУ І КОМПОЗИЦІЇ**

На правах рукопису

Кваліфікаційна магістерська робота

за темою:

«КИЇВ. ТРИПТИХ»

Виконала: Студентка 6 курсу,
Галузь знань:
02 Культура і мистецтво
Спеціальність 023
Образотворче мистецтво,
декоративне мистецтво,
реставрація
**Дмитракова Поліна
Сергіївна**

Науковий керівник: кандидат педагогічних наук,
доцент
Козак Тетяна Валентинівна

**Керівник
майстерні: Ясенєв Олег Петрович**

Національна шкала _____

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Члени комісії _____

(підпис)

(прізвище та ініціали)

(підпис)

(прізвище та ініціали)

(підпис)

(прізвище та ініціал)

Київ – 2024

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ТЕМИ	6
1.1. Урбаністичний пейзаж.....	6
1.2. Становлення пейзажу як жанру образотворчого мистецтва.....	7
Висновки першого розділу.....	10
РОЗДІЛ 2. ТРАНСФОРМАЦІЯ ТА ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ ОБРАЗУ	12
2.1. Композиційне розміщення зображення на листі та передача настрою урбаністичних пейзажів.....	12
2.2. Детальна прописка форм предметів та синтез - підведення підсумку творчого проекту.....	15
Висновки до другого розділу.....	18
ВИСНОВКИ	19
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	21
ДОДАТКИ	22

ВСТУП

Актуальність теми. Темою диплому «Київ. Триптих» безпосередньо є висвітлення особливостей створення урбаністичних пейзажів столиці, яке місце у світовому образотворчому мистецтві посідає пейзаж, як жанр. Тема урбаністичних пейзажів Києва є дуже багатогранною та цікавою, оскільки це місто поєднує в собі як історичні, так і сучасні елементи урбаністичного середовища. Київ, як столиця України, є важливим культурним, політичним та економічним центром, що відображається в його архітектурі та урбаністичних характеристиках.

Історичні пейзажі Києва: Київ багатий на історичні пам'ятки, зокрема, стародавні монастирі, церкви та собори, такі як Києво-Печерська лавра, Софійський собор, Андріївський узвіз, які є невід'ємною частиною урбаністичного ландшафту міста. Вони часто стають елементами урбаністичних пейзажів, що поєднують архітектурну спадщину з сучасним середовищем.

Сучасні урбаністичні пейзажі: Київ, як місто, що активно розвивається, є прикладом поєднання старої та нової архітектури. Сучасні хмарочоси, бізнес-центри, новобудови і реконструйовані історичні райони, наприклад, такі як район на Подолі, надають місту динамічний вигляд. Модерні концепції урбанізму, такі як розвиток зелених зон, набережних і простору для пішоходів, також стають частинами урбаністичних пейзажів.

Зелені простори та природа: Київ відомий великою кількістю парків, скверів, озер і річок, що взаємодіють з урбаністичним середовищем. Наприклад, Київський ботанічний сад, парк «Пейзажна алея», зони відпочинку біля річки Дніпро створюють гармонійну інтеграцію природи та урбаністичної архітектури.

Міський рух та життя: Урбаністичні пейзажі Києва часто відображають ритм міського життя — вуличні сцени, громадський транспорт, люди, що рухаються по місту. Цей рух і життєва енергія є важливим елементом у

створенні образу міста, часто зображуються в мистецтві та фотографії, які відтворюють повсякденне життя столиці.

Київ у мистецтві: Урбаністичні пейзажі Києва часто є темою для художників, фотографів і дизайнерів. Вони передають не лише архітектурну красу міста, але й емоційний зв'язок з ним — через кольори, світло і текстури. Зображення містечкових вуличок, центральних площ і навіть будівель у стилі конструктивізму в кінці ХХ століття часто можна побачити на виставках сучасного мистецтва.

Таким чином, урбаністичні пейзажі Києва відображають багат шаровість та складність цього міста — від його старовинної спадщини до сучасних тенденцій урбанізму і розвитку.

Мета дослідження полягає в теоретичному обґрунтуванні, створенні творчого проекту та методичне послідовне виконання творчого проекту за певними етапами.

Відповідно до мети, окреслити такі **завдання дослідження**:

1. Аналіз історичних джерел, мистецтвознавчої літератури, охарактеризувати стан досліджуваної проблеми.
2. Охарактеризувати особливості історії мистецтва пейзажу змінив своє значення та функцію, відображаючи зміну світогляду, філософії та естетичних уподобань різних епох.
3. Створити власну творчу роботу на тему історичної «Київ. Триптих».

Об'єкт дослідження: урбаністичний пейзаж.

Предмет дослідження: історичні факти пейзажу «Київ. Триптих».

Методологічну основу дослідження складає комплекс загально- та конкретно наукових методів і підходів для вирішення поставлених завдань: ретроспективний аналіз, узагальнення та систематизація філософської, мистецтвознавчої літератури та інформаційних джерел для з'ясування стану розробленості проблематики дослідження; аксіологічний метод вжито для

ціннісних характеристик творів мистецтв; компаративний (історико-порівняльний) метод дав можливість проаналізувати урбаністичний пейзаж.

Практичне значення: одержаних результатів полягає у тому, що висновки й матеріали можуть бути використані при написанні наукових праць, навчальних програм і проєктів з культурології, історії художньої культури, мистецтвознавства. Практичне значення можуть бути використані на курсах з мистецтвознавства.

Структура і обсяг магістерської роботи. Робота складається зі вступу, двох розділів, висновків до кожного розділу, загальних висновків, списку використаних джерел. Робота містить: рисунки та додатки. Загальний обсяг становить 26 сторінок, із них – 20 сторінок основного тексту. Список використаних джерел нараховує 6 найменування.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ТЕМИ

1.1. Урбаністичний пейзаж.

Київ — одне з найстаріших міст Європи, багатий на історію, культуру та природні краєвиди. Місто, розташоване на обох берегах Дніпра, є унікальним поєднанням природних пейзажів та архітектурних пам'яток. Пейзажі Києва завжди привертали увагу митців, поетів та фотографів, адже тут можна побачити гармонію між природою і людською діяльністю.

Дипломна робота «Київ. Триптих» складається з трьох полотен однакового формату, на яких зображені види міста Києва в осінню пору року.

На центральній частині глядачі можуть бачити визначну архітектурну споруду міста – Успенський собор, який часто асоціюється з духовною силою та історією. Собор, який фактично постав з руїн, після того, як був повністю зруйнований під час Другої світової війни. Його фасад сяє білим каменем, що контрастує з блакитним небом і золотими куполами, які сяють у сонячному промінні. Високі стовпи дерев обрамляють будівлю, а звуки храмових дзвонів лунають на тлі тихого, мирного ландшафту.

Навколо собору можна побачити лінії старовинних стін, що огороджують територію, з дрібними деталями архітектурних елементів, що відображають багатовікову історію. Небо над собором чисте та велике, що створює відчуття духовного піднесення. До собору прямує монах, який повернутий до нас спиною, що ми не в змозі бачити його обличчя. Образ монаха в культурі та релігії зазвичай асоціюється з людиною, яка присвятила своє життя духовному розвитку та служінню Богу. Монах може бути частиною монастиря або чернечої громади і прагне жити в ізоляції від світу, зосереджуючись на молитві, медитації, трудовій діяльності та духовній дисципліні.

У християнстві монах зазвичай носить скромний одяг, часто чорний або коричневий, що символізує аскетизм і відмову від матеріальних благ. Крім того, важливою частиною образу монаха є практики, як-от обітниця бідності, цнотливості та послуху.

Монахи можуть бути також образами смирення, тиші та глибокого внутрішнього спокою. У мистецтві та літературі образ монаха часто зображується як символ віри, самопожертви та пошуку істини. Саме його присутність у творі додає йому атмосфери гармонії, спокою та усамітнення.

На полотні ліворуч ми можемо побачити «зелену перлину» столиці - Труханів острів, який розташований у її центрі. Він має неповторний ландшафтний вигляд, який поєднує природну красу з урбаністичними елементами. Острів оточений водами Дніпра, а з його узбережжя відкривається мальовничий панорамний вид на місто та інші частини річки.

На острові переважають зелені простори: густі ліси, паркові зони з розкішними деревами та квітковими клумбами. Тут часто можна побачити старі дуби, клени та берези, що створюють затишок і прохолоду. Вздовж річки росте велика кількість тополь, що влітку утворюють тінь, а восени їх листя покриває землю золотавим килимом.

Відкриваючись з берега або з мосту, Труханів острів виглядає як оаза на фоні гучного міста. Водна гладь Дніпра відображає небо і зелені насадження, а на горизонті видніються сучасні будівлі Києва. Піщані пляжі вздовж річки додають курортного настрою.

У ландшафтному пейзажі Труханового острова гармонійно поєднуються елементи дикої природи та комфортні зони для відпочинку, створюючи спокійну атмосферу, що притягує відвідувачів, які шукають тишу та красу серед міської суєти. Саме такий стан та настрої прагнула передати авторка вже на другій роботі триптиху.

На третій частині триптиху відкривається вид на Дніпро з київських пагорбів та на передньому плані видніється пам'ятник з постаттю Володимира Великого.

1.2. Становлення пейзажу як жанру образотворчого мистецтва

Пейзаж у світовому образотворчому мистецтві — це жанр живопису, графіки та інших мистецьких форм, в якому основною темою є природа: її

красиви, пейзажі, зміни природи в різні пори року чи в певному географічному контексті. Протягом історії мистецтва пейзаж змінив своє значення та функцію, відображаючи зміну світогляду, філософії та естетичних уподобань різних епох.

Ранні етапи

У античності пейзаж як самостійний жанр не існував, хоча природа часто була частиною композицій у релігійних або міфологічних картинах. У Давньому Єгипті й Стародавній Греції природа зображалася фрагментарно як фон для людей або богів. Ранні римські мозаїки також часто включали елементи природи, але знову ж таки, це були вторинні елементи.

Середньовіччя та Ренесанс

У середньовічному мистецтві природа часто трактувалася символічно, а не як реалістичне зображення. У ренесансний період (14–16 століття) почали з'являтися більш точні зображення пейзажів, зокрема в контексті портретів або історичних сцен. Це було пов'язано з розвитком технік перспективи і зміною поглядів на світ, де людина почала сприймати природу як щось окреме від божественного, а не тільки як фон для людських дій.

Бароко та Рококо

В епоху бароко (17 століття) пейзажі почали бути більш емоційними і драматичними, що відповідало загальному стилю цієї доби. Художники, як-от Пітер Пауль Рубенс та Якоб ван Рейсдал, зображували природу в її величі і драматизмі, часто з яскравими контрастами світла й тіні.

Романтизм

У кінці 18 — 19 столітті романтизм відзначався глибоким інтересом до природи як до джерела емоцій, духовних переживань і національної ідентичності. Художники, такі як Каспар Давид Фрідріх і Джон Констебл, втілювали у своїх картинах велич природи, звертаючи увагу на її емоційну та символічну силу. Романтики зображали природу як місце для особистих роздумів і пошуків, де людина є маленькою частиною величезного світу.

Реалізм та імпресіонізм

У середині 19 століття, з розвитком реалізму, художники почали більш точно передавати пейзажі, звертаючи увагу на деталі, кольори і текстури природи. Французькі імпресіоністи, такі як Клод Моне, Каміль Піссарро та Альфред Сіслей, почали зображати природу, захоплюючи миттєві ефекти світла і атмосферні зміни, що стали їх основними темами.

20 століття

У 20 столітті пейзаж продовжував розвиватися в різних напрямках, від абстракції до концептуального мистецтва. Наприклад, художники, як-от Вінсент ван Гог, майже не використовували реалістичні методи зображення природи, а натомість надавали їй емоційну інтерпретацію, використовуючи яскраві кольори і динамічні мазки.

Сучасні тенденції

Сьогодні пейзаж у мистецтві часто перетворюється на концептуальний або експериментальний жанр. Художники продовжують досліджувати взаємодію людини з природою, часто звертаючись до екологічних тем або використовуючи новітні технології, такі як цифрове мистецтво і фотографія, для створення пейзажних образів.

Отже, пейзаж у світовому образотворчому мистецтві – це жанр, який еволюціонує разом із зміною уявлень людства про природу, культуру та місце людини у світі.

Живопис пейзажу має свої особливості, які відрізняють його від інших жанрів мистецтва. Ось кілька ключових моментів:

Передача природи: Пейзажі орієнтовані на зображення природи, тобто, це не просто картини природи, а й спроба передати її дух, атмосферу, час доби, сезон, погодні умови. Художники часто прагнуть показати красу, велич або мініатюрність природи через кольорові контрасти, світлотінь та деталі.

Композиція: Композиція пейзажу включає в себе співвідношення горизонтів, ліній і площин. Простір може бути глибоким (наприклад, з перспективою гір або лісів) або більш плоским, якщо акцент робиться на деталях переднього плану.

Палітра кольорів: У пейзажах часто використовуються кольори, що передають характер природи – зелені, коричневі, блакитні, жовті, червоні. Іноді художники використовують приглушені відтінки для створення певного настрою або ж яскраві кольори для більш живописних вражень.

Час доби та атмосферні умови: Пейзажі можуть бути виконані в різний час доби – з ранковими туманами, вечірнім світлом чи нічними пейзажами. Атмосферні явища, як дощ, сніг чи вітер, також відіграють важливу роль у створенні настрою картини.

Зв'язок з реальністю та абстракцією: Існують пейзажі, які максимально точно відтворюють природу (реалістичні), і ті, що через стилізацію чи абстракцію передають емоційне сприйняття пейзажу, його енергетику.

Вплив епохи та стилю: Живопис пейзажу змінюється залежно від епохи і художнього стилю. Наприклад, романтизм зосереджувався на драматичних пейзажах, імпресіонізм – на миттєвих ефектах світла, а сучасні художники можуть використовувати пейзаж як засіб експерименту з формами, матеріалами та кольором.

Висновки першого розділу

Підсумовуючи можна сказати, що пейзаж це жанр, який не тільки зображує природу, але й дає художникам можливість передати свої емоції та бачення світу через деталі, колір, атмосферу.

Отже, пейзаж – що ми бачимо або про що думаємо, коли вимовляємо це слово? Коли ми говоримо про пейзажний живопис, то, напевно, в першу чергу згадуємо класичні, реалістичні пейзажні зображення. Картини Сальватора Роза, Клода Лоррена, Каспара Давида Фрідріха, Джона Констебля, Вільяма Тернера, Каміля Коро – це лише деякі художники, чия творчість нерозривно пов'язана з пейзажним жанром. Вони захопили нашу уяву, і нам важко говорити про розуміння природи в попередні століття, не посилаючись на ці важливі імена.

Імпресіоністи, постімпресіоністи, символісти, фовісти, а потім і представники наступних авангардних течій дали нам зрозуміти, що бачення

природи пов'язане не лише з візуальністю пейзажу, а й, можливо, перш за все, з баченням світу. – світогляд, індивідуальна чутливість і схильність до експерименту. Проте зміни, що відбулися в мистецтві на рубежі XIX-XX століть, були лише початком довготривалого процесу пошуку нового погляду на природу в живописі, який протягом останнього століття породив нові стилі, образні формули та філософії творення.

РОЗДІЛ 2

ТРАНСФОРМАЦІЯ ТА ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ ОБРАЗУ

2.1. Композиційне розміщення зображення на листі та передача характеру форми предметів і їхніх пропорцій

Композиція – це розташування елементів, поєднаних таким чином, щоб вони створювали гармонійне ціле. Композиція також відноситься до самого твору, що містить взаємопов'язані інгредієнти.

Основні аспекти композиції урбаністичного пейзажу:

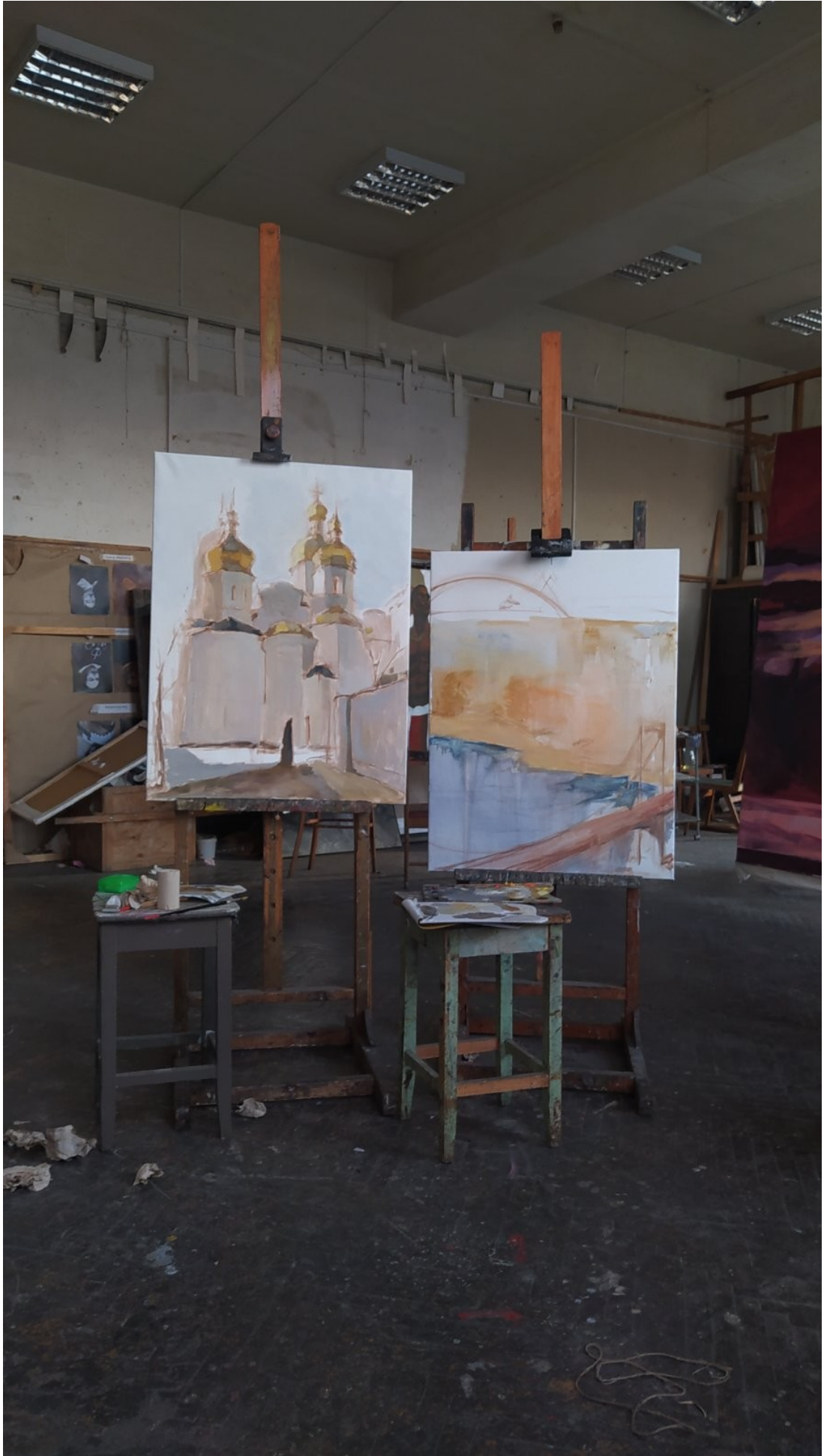
1. Баланс — розподіл візуальних елементів таким чином, щоб жоден з них не переважав над іншими. Це можуть бути симетричні або асиметричні композиції.

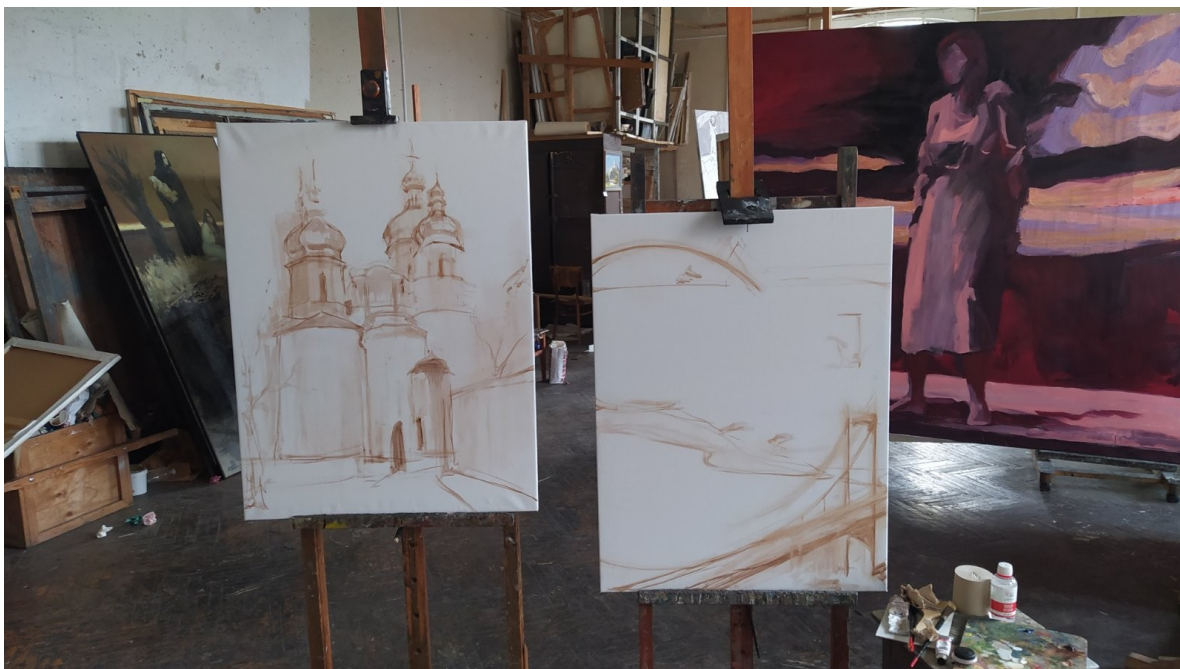
2. Пропорція — правильні співвідношення між розмірами різних об'єктів (наприклад, будівель, вулиць, дерев). Це дає відчуття гармонії та взаємозв'язку між частинами пейзажу.

3. Лінії та форми: Визначальними є лінії архітектурних об'єктів, доріг, площ, а також природних форм. Прямі або вигнуті лінії можуть створювати різні враження щодо руху, ритму чи динаміки простору.

4. Освітлення та тіні: Різне освітлення (денне, вечірнє, нічне) створює особливу атмосферу, підкреслюючи текстуру матеріалів, контури будівель, а також змінюючи сприйняття простору.

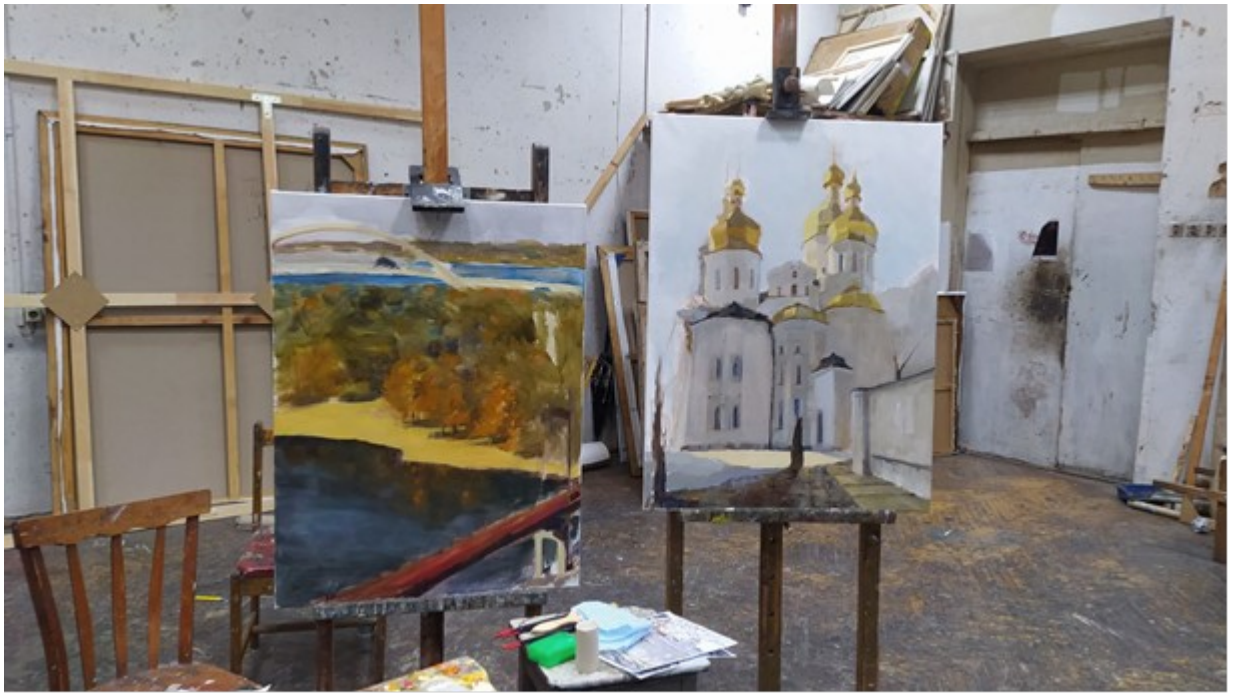

2.2. Детальна прописка форм предметів та синтез - підведення підсумку творчого проекту

Розташування картини – це відношення між складовими формами цього зображення і відношення всіх їх до нейтральної форми, яка не є частиною внутрішніх форм, але відокремлює зображення від решти предметів, тобто. рама. Ми могли б припустити будь-яку складну форму цієї рамки, але на практиці ми маємо справу з формами, обмеженими прямими лініями, зазвичай утворюють прямокутники, або кривими: коло або еліпс. Ці форми були встановлені тому, що живопис раніше був частиною архітектури, де його завданням було прикрасити поверхні, які були переважно симетричними, принаймні в одному напрямку, і які з технічних причин не могли мати велику різноманітність контурів; з іншого боку, оскільки чим простішою є обмежувальна форма, тим більшою може бути складність внутрішніх форм, яким ця форма нав'язує одноманітність своєю простотою та обмежує її краще, ніж вплив інших об'єктів, полегшуючи відокремлення враження від творчості мистецтва від інших вторинних вражень. Тут перевага віддається формам, що

складаються з прямих ліній під прямим кутом, або багатокутників з кутами, меншими за 180° , а також вигнутим, опуклим формам (по відношенню до внутрішньої частини даного замкнутого простору), оскільки увігнуті створюють враження проникнення фону всередину зображення, що негативно вплине на його однорідність. Щодо загального принципу поділу площини, обмеженої рамою, нічого певного сказати не можна; для відносно простих комбінацій можна дати лише дуже приблизні закони. Чиста композиція - це абстракція. Щоб бути розрізненими, часткові площини мають відрізнятися одна від одної кольором (чорний, білий і всі відтінки сірого також вважаються кольорами) або бути відокремленими одна від одної дуже тонкими площинами відносно їхнього розміру, тобто лініями чи контурами. Тому в самому елементарному складі ми повинні мати принаймні дві різні якості. Найпростішим поділом буде симетричний поділ прямою лінією. Далі обидві сторони симетрії, відхиляючись від неї, створюють все більшу складність. Згодом симетрія втрачається: з одного боку, орнамент впорядковує хаос форми зовнішнього світу, з іншого боку, цей хаос сприяє ускладненню орнаменту. Ці два фактори створюють орнамент, який зберігає безперервність або правильне переривання (тобто складається з безпосередньо, як таких, видимих безперервних елементів) геометричних форм, застосованих до різноманіття форм зовнішнього світу, тобто т.зв. стилізована форма; з іншого боку, покриваючи архітектурні площини з геометричними контурами орнаментом, що не повторюється, у зв'язку з різноманіттям форм зовнішнього світу створюється композиція Чистої Форми, яка є єдиною самою собою. Стан єдності відокремленої площини ми можемо визначити як певний баланс поділу, рівномірність часткових ускладнень; а будь-яке ускладнення композиції - це множення поділок через відхилення від симетрії цілого і частин і від рівноваги. Єдність усієї площини залежить від того, чи більші розділові площини також є одиницями самі по собі. Чим більша кількість розділень і дисбалансів і одночасна потреба об'єднати цю множинність в єдність, тим сильнішим буде відчуття єдності, що є метою Чистого Мистецтва. Тому композиції можуть бути

простими за поділами і складними за збалансованістю і навпаки, або обидві ці властивості будуть одночасними. Скористаємося таким порівнянням: чим більше ми тягнемо дану вагу, підвішену на гумці чи пружині, тим більше напруги вона матиме в точці кріплення: це ідеал композиції. Треба виділяти в композиції головні і другорядні форми, деталі обох цих форм і фон з його деталями.

Висновки до другого розділу

Композиція це розташування елементів, поєднаних таким чином, щоб вони створювали гармонійне ціле. Композиція також відноситься до самого твору, що містить взаємопов'язані інгредієнти.

Метою композиції є досягнення наміченого художнього ефекту шляхом умілого підбору кольорів, форм, пропорцій, фактури та положення представлених елементів, іноді шляхом розташування схожих компонентів, а іноді шляхом їх контрастного поєднання. У композиції також часто використовуються певні конструкції, відомі з геометрії, такі як симетрія або золотий переріз.

В історії мистецтва були епохи, які дуже суворо визначали правила правильної композиції. Прикладом можуть бути ордери класичної архітектури. Сучасне композиційне мистецтво запозичило певні загальні припущення з попередніх епох, але залишає художникам більше свободи і не нав'язує готові рішення.

ВИСНОВКИ

пейзаж у світовому образотворчому мистецтві – це жанр, який еволюціонує разом із зміною уявлень людства про природу, культуру та місце людини у світі.

Живопис пейзажу має свої особливості, які відрізняють його від інших жанрів мистецтва. Ось кілька ключових моментів:

Передача природи: Пейзажі орієнтовані на зображення природи, тобто, це не просто картини природи, а й спроба передати її дух, атмосферу, час доби, сезон, погодні умови. Художники часто прагнуть показати красу, велич або мініатюрність природи через кольорові контрасти, світлотінь та деталі.

Композиція: Композиція пейзажу включає в себе співвідношення горизонтів, ліній і площин. Простір може бути глибоким (наприклад, з перспективою гір або лісів) або більш плоским, якщо акцент робиться на деталях переднього плану.

Палітра кольорів: У пейзажах часто використовуються кольори, що передають характер природи – зелені, коричневі, блакитні, жовті, червоні. Іноді художники використовують приглушені відтінки для створення певного настрою або ж яскраві кольори для більш живописних вражень.

Час доби та атмосферні умови: Пейзажі можуть бути виконані в різний час доби – з ранковими туманами, вечірнім світлом чи нічними пейзажами. Атмосферні явища, як дощ, сніг чи вітер, також відіграють важливу роль у створенні настрою картини.

Зв'язок з реальністю та абстракцією: Існують пейзажі, які максимально точно відтворюють природу (реалістичні), і ті, що через стилізацію чи абстракцію передають емоційне сприйняття пейзажу, його енергетику.

Композиція – це розташування елементів, поєднаних таким чином, щоб вони створювали гармонійне ціле. Композиція також відноситься до самого твору, що містить взаємопов'язані інгредієнти.

Основні аспекти композиції урбаністичного пейзажу:

1. Баланс — розподіл візуальних елементів таким чином, щоб жоден з них не переважав над іншими. Це можуть бути симетричні або асиметричні композиції.
2. Пропорція — правильні співвідношення між розмірами різних об'єктів (наприклад, будівель, вулиць, дерев). Це дає відчуття гармонії та взаємозв'язку між частинами пейзажу.
3. Лінії та форми: Визначальними є лінії архітектурних об'єктів, доріг, площ, а також природних форм. Прямі або вигнуті лінії можуть створювати різні враження щодо руху, ритму чи динаміки простору.
4. Освітлення та тіні: Різне освітлення (денне, вечірнє, нічне) створює особливу атмосферу, підкреслюючи текстуру матеріалів, контури будівель, а також змінюючи сприйняття простору.

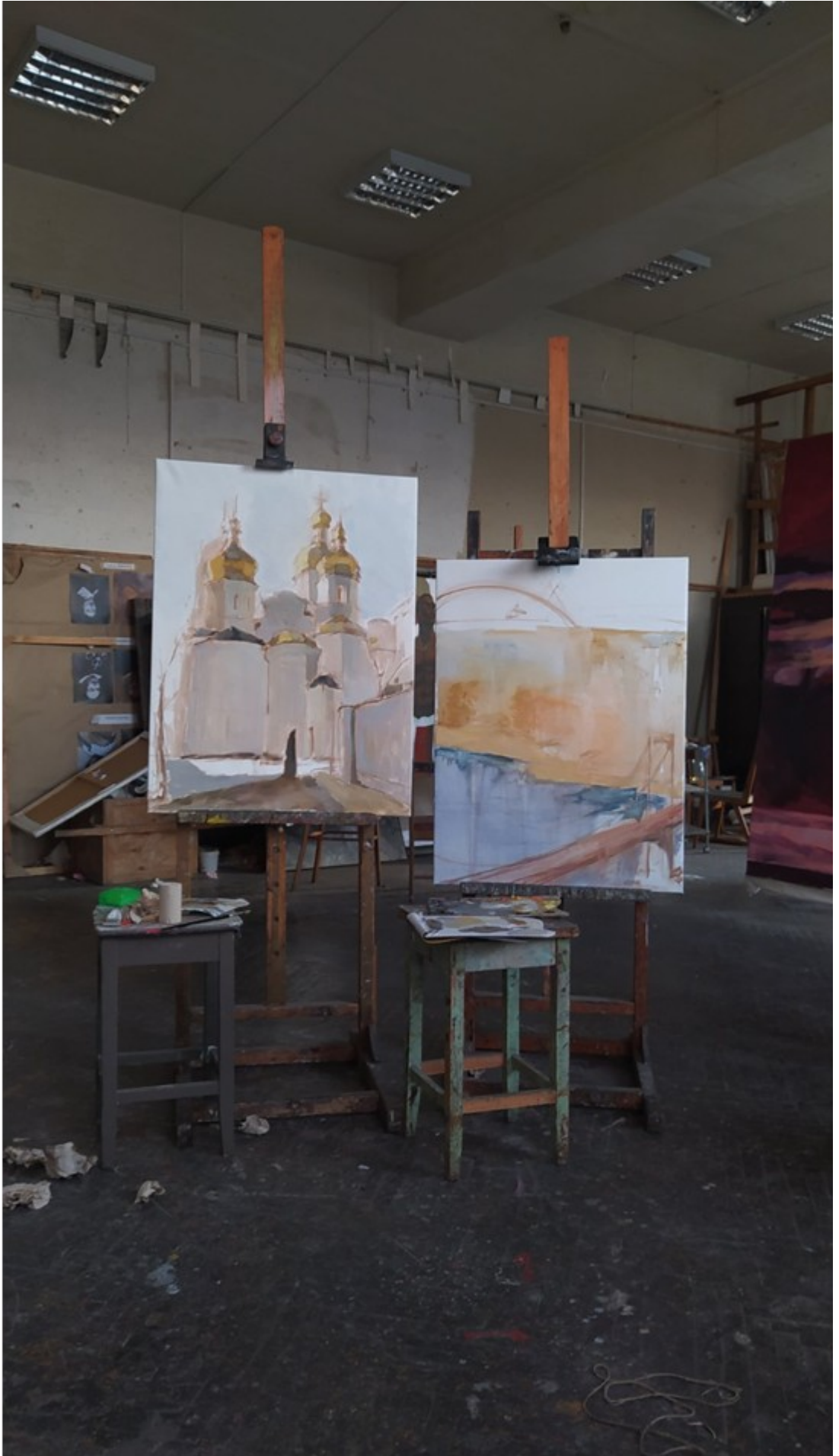
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

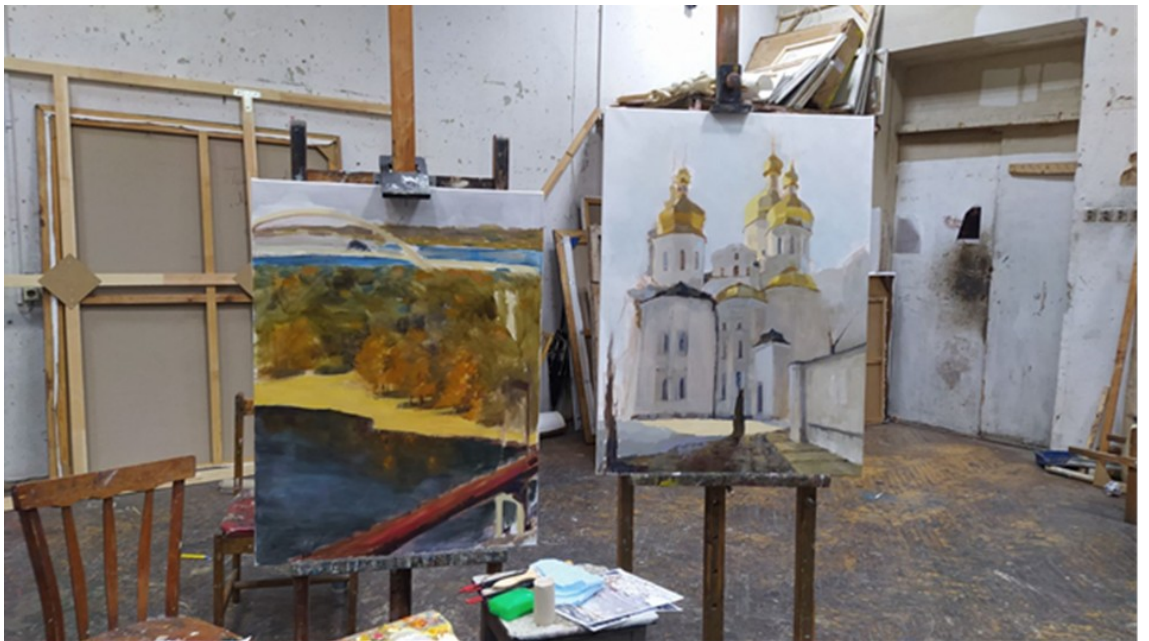
1. Баммес Г. Образ людини : підручник і апрактичне керівництво по пластичній анатомії для художників. Харків : Дітон. 2012. 508 с.
2. Дудаков-Кашуро К. В. Експериментальна поезія у західноєвропейських авангардних течіях початку ХХ століття : (футуризм та дадаїзм). Одеса: Астропринт. 2003. 123 с.
3. Ковалів. Ю. І. Дадаїзм. Літературознавча енциклопедія : [у 2 т.] Київ : ВЦ «Академія». 2007. 1232 с.
4. Криза. Д. Велика важлива книга про мистецтво. Київ : ArtHuss. 2023. 324с.
5. Огієнко І. Українська церква. Нариси Православної Церкви. У 2 т. : Т. 1-2. Київ : Україна. 1993. 284 с.
6. Сануйе М. Дада у Парижі / пер. с. фр. М. Ладомир. [Б. м.] : Ладомир. 1999. 638 с.

ДОДАТКИ

Додаток А

<https://platonconference.kiev.ua/uk/tezy-dopovidei>

Секція 3. Класичне мистецтво Заходу і Сходу

Дмитракова П., магістрантка II курсу, кафедри живопису і композиції НАОМА (керівник: кандидат педагогічних наук, доцент кафедри живопису і композиції НАОМА Т. В. Козак)

Мистецтво Анрі Матісса: основні аспекти модернізму

Ключові слова: мистецтво, модернізм, Анрі Матісса

Dmytrakova P., 2nd year master's student, Department of Painting and Composition of NAOMA (supervisor: Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor of Painting and Composition Department of NAOMA T. V. Kozak)

The art of Henri Matisse: the main aspects of modernism

Abstract. The work of one of the most original representatives of fine art of the 20th century - Henri Matisse and his work called "Dance". Primitive people, whom A. Matisse felt in red, also perform a fiery dance, holding each other's hands at this time.

Key words: art, modernism, Henri Matisse

Анрі Матісс був видатним французьким художником, чия творчість значно вплинула на розвиток модернізму. Його роботи відрізняються використанням яскравих кольорів і простих форм, що передають емоційний заряд.

Один з його найвідоміших творів – «Танець» (1909-1910), у якому він зобразив п'ять оголених фігур, що рухаються в колі, виражаючи радість і свободу. Цей твір символізує кооперацію, гармонію та енергію спільного танцю. Колір у Анрі Матісса є важливим аспектом, він використовує його, щоб підкреслити емоції. Червоний, зелений і блакитний кольори в «Танці» створюють яскравий і живий контраст, що посилює відчуття руху.

Також, творчість Анрі Матісса вплинула на розвиток модернізму. Основні аспекти його внеску в модернізм:

1). Фовізм: Анрі Матісс був лідером фовістів – групи художників, які активно експериментували з кольором, використовуючи чисті, інтенсивні

відтінки. Вони вважали, що колір може передавати емоції і настрої краще, ніж детальне зображення реальності.

2). Гармонія форм: Художнє мистецтво Анрі Матісса часто характеризується простими, але виразними формами. Він зосереджувався не лише на зображенні предметів, але і на візуальному сприйнятті через кольорові та композиційні структури.

3). Тематика: У своїй творчості Анрі Матісс зображував пейзажі, натюрморти, портрети та сцени з життя. Часто він звертався до теми танцю, що символізує свободу та радість.

4). Пізні роботи: Пізніше в житті Анрі Матісс експериментував з кольоровими паперовими колажами, створюючи так звані «вирізки», які також відрізнялися новаторським підходом до форми і кольору.

5). Вплив на інших художників: Творчість Матісса вплинула на багато інших художників, як на своїх сучасників, так і на майбутні покоління, і сприяла розвитку нових напрямків у живопису.

Художник Анрі Матісс залишив по собі величезну спадщину, і його роботи досі викликають захоплення і вивчення в контексті сучасного мистецтва. Художнику подобалася гра кольорів та поєднання сприйняття простору. Зміна масштабу у творчості Анрі Матісса є результатом того, що ми, стоячи перед його фігурою, змінюємо свою позицію. Завдяки його експериментам із перспективою глядач зображення повинен стати учасником сцени, яка переглядається, щоб повністю відчувати її. Також з певністю можемо стверджувати про великий внесок в модернізм.